

Noname sanatçılıktan gerçek sanatçılığa uzanan ince yol

► Michael Kuyucu

Birilerinin bu ülkenin sanatçı adaylarına kolay sanatçı olunamayacağını anlatması lazım... Bu ülkede neden yeni bir Bülent Ortaçgil, bir Fikret Kızılok, bir Cem Karaca yetişmiyor? sorusunun altında yüzlerce yanıt var. Bunları konuşmak sayfalar ve saatleri alır.. Bu sorunun yanıtlarından bir tanesi ise "no name" sanatçı olarak nam salan müzik dünyasına yeni giriş yapan "beceriksizler" ordusunun davranışlarında saklı.

"no name" sanatçı ne demek? Pazaraya yeni giriş yapan bir sanatçı adaya verilen isimdir "no name". Bu isim kimseyi korkutmasın, herkes dünyaya no name olarak gelir. Tıpkı doğum anında olduğu gibi. Nasıl ki insanlar dünyaya geldiği ilk anlarından itibaren çevresel koşullar paralelinde kendi varlıklarını şekillendiriyorsa, sanatçı adayları da girdikleri pazarda kendilerini konumlandırıyor ve ya hayatlarının sonuna kadar "no name" olarak kalıyor, yada gerçek sanatçı oluyorlar. Bir sanatçı adayının "no name"likten çıkması için çok fırın ekmek yemesi gerekiyor, ama bizim bu son yıllarda popüler olan köşe dönmece, aceleci, fırsatçı zihniyet sayesinde bu sanatçı adayı "no name" vatandaşlar hayatlarının sonuna kadar öyle kalmak zorunda kalıyorlar.

Sektörün içinde olan ve hemen hemen her türden sanatçı olan, sanatçı olmayan, kendisini sanatçı sanan, no name olan olmayan herkesle muhatap olan biri olarak size 2010 model no-name bir sanatçının içinde bulunduğu kaosu anlatmaya çalışacağım. Bu vatandaşların izlediği yolları "asla yapılmayacaklar" kategorisine ekleyerek "no name" arkadaşlarınıza önerebilirsiniz.

İlk önce şunu belirtmek isterim ki bugün dünyanın en zor şeyi "no name" sanatçı olmak. Hele bir de cahil ve hırslıysanız o zaman vay halinize. Ama şunu da unutmamak gerekir ki Bülent Ortaçgil'de, Sezen Aksu'da geçmişlerinde birer "no name" diler. Bugün müzik dünyasına yeni giriş yapan gençler daha albümlerini bitirmeden nasıl şöhret olacaklarının hesaplarını yapıyorlar. Bu ucuz şöhret olma hesaplarına öylesine kendilerini kaptrıyorlar ki hayatlarının bundan sonraki tüm süreçlerinde bu ucuzculuk onları

esir alıyor.

Bu sanatçı adaylarımızın ilk yaptığı iş albümlerinin çıkması için sermaye arayışına girmek oluyor. Erkekler genelde sermayelerini birikimleri sağlamaya çalışıyor, bu maddi birikimleri az olduğu için de işin ucuzuna kaçarak düşük maliyetli bir iş çıkartmaya çalışıyorlar. Bu düşük maliyetle iş yapma sorunu albümün kartonetinden tutunda, klip şarkısına kadar her aşamada karşımıza çıkıyor. Sermaye gereksinimi ise klip yayınlaması için bilmem ne tv'lere verilen reklam paralarından tutunda albümlerinin promosyonunu yapacak insan kaynağına kadar geniş bir alanda kullanılıyor. Bayanlar bu alanda daha şanslılar. Sermayeleri yoksa eğer, kendi fiziksel sermayeleri buna yeterliyse onu nakde çevirebiliyorlar. Bunun anlamı nedir? Her an bir kara paracı, ya da bir şehir ayısı ile beraber olarak bu albümü için gerekli olan yaklaşık 100 bin liralık sermayeyi bulabiliyor.

Sermayeyi bulan "no name" sözde sanatçımız kendisini bu işten anladığını iddia eden sözde profesyonellere teslim ederek albümünü hazırlamaya başlıyor. Yorumcu geçen stüdyo aşamalarında o sermayeyi yiyen sözde profesyonellerin "ara gazları" ile sanatçı adayımız kendisini bir anda star olarak görmeye başlıyor. Bu "ara gaz" diyaloglar genelde: "Çok güzel bir şarkı yaptın" "Muhteşem söylüyorsun, tüylerim diken diken oldu" "bu şarkı kesin patladı" "bence yılın albümü" şeklinde oluyor.

Albüm tamamlandıktan sonra sıra albümün çıkış şarkısına klip çekilmeye geliyor. Burada ara gazcılara bir de klip yönetmenleri ekleniyor. "Sana dünyanın en iyi klipini yapacağım" "bu klipte var ya bilmem ne teknolojisini kullandık" "bu klipte beraber kesin patladın" gazlarından sonra çekilen klipte sıra onu televizyon kanallarına vermeye geliyor.

Klip müzik kanallarına, şarkının cd'sini radyolara verirken ortalama aylık maliyeti 1.500 ile 2.000 lira arasında değişen basın danışmanlarına danışılıyor. Bu basın danışmanları paralarını peşin aldıktan sonra bu "no name" sanatçının promosyonuna ile ilgilenmeye başlıyor. Bu promosyon aşamasında radyolar ve televizyon kanalları aranıyor ve bu iletişim sürecinde değişik çakallıklar uygulanıyor. Bu çakallıklar arasında en popüler olan ise basın danışmanının söylediği meşhur yalanlar oluyor. Mesela bir radyo veya televizyonda müzik yönetmeni iseniz bir gün teliniz çalar ve size "canım, bilmem neyin albümü çıktı, sanatçı ile beraber seni ziyarete gelmek cd'yi biz-zat sana beraber getirmek istiyoruz, şarkımızı beraber dinletmek istiyoruz" denir. Sizin de işiniz gücünüz yok ya, her albüm çıkararak adamı ofisinizde ağırlayacak onla albümünü dinleyeceksiniz! Bu çakallığın yanında uygulanan bir diğer çakallıkta "x adlı sanatçımızın albüm dinletisinde sizi de aramızda görmek istiyoruz. Beraber yiye-lim, içelim eğlenelim..Sizi bu Perşembe günü Y adlı mekanın terasında bekliyoruz" şeklinde gelen mailler oluyor. Sonra o maile yanıt yazmadığı-

nızda teliniz çalınır ve "bu Perşembe geliyorsun dimi canımmmm" diye yavşak bir ses size emrivaki yapar. Benim de işim gücüm yok ya, hayatımı "no name" lere ayıracağım..Ben şahsen beni arayan bu çakalların hepsine tek bir şey söylüyorum: "Güzel bir işe gerekeni yaparız, ama beni bu tür işler için aramayın" Tabii ki bunu herkes yapmıyor, o davetlere gidip beleşe yiyip içenlerden tutunda, o sanatçı adaylarla kanka muhabbetine girip yatak arkadaşlığına kadar giden yolda tüm virajları sapanlar da var. Eğer onlara yüz vermiyorsanız, sanatçılar ve ekipleri sizin patronlarınızı arayarak baskı yapmaya çalışırlar, yazı yazdığını bir gazete varsa oradan kovdurmaya çalışırlar, web sitenizde o albümü beğenmediğinizi söylediğinizde web sitenizi hacklemeye kalkışırlar... Araya hatırı sayılı adamlar sokmaya hatta daha da ileriye giderek sizi onlara destek olmadığınız diye tehdit bile etmeye kalkışırlar..Baktılar olmadı o zaman arkanızdan karalama kampanyasına başlarlar, bu kampanyada size "gay" likten tutunda "kavgacı", "iş bilmeyen adam", "küstah" ve benzeri bilumum hakaretleri bile saydırırlar..Ben şahsen bunların nerdeyse tamamını yaşadım, ama her defasında yolun sonunda değişmeyen tek bir şey oldu o da: "Eğer düzgün bir iş yapmadıysa o sanatçı adayı bu dolambaçlı no name yolda, hayatının sonuna kadar no name kaldı"

Daha ilk pazara girerken saçma sapan bir işe imza atan bir sanatçı adayı promosyon sürecinde işler istediği gibi gitmedikçe ekibi ile papaz olmaya başlar. Önce basın danışmanı ile yollar ayrılır, sonra müzik şirketi ile yollar ayrılır..Müzik şirketi suçlanır, promosyonun yetersiz kaldığı iddia edilir. Kendisi hariç herkes suçlu ilan ediliyor. 2010 yılında suçlama kampanyası bir adım daha ileriye gitmiş ve radyo ile müzik yazarlarına da bilumum suçlamalarda bulunmaya başlandı. Eğer bir müzik yazarı veya radyocu veya yönetici iseniz size gelen telefon ve e- mailerde şu suçlamalara maruz kalabilirsiniz: "Sizin yüzünüzden kendimizi gösterecek platformlar bulamıyoruz..Sizin yüzünüzden bu ülkede yeni sanatçılar yetişmiyor" Bende onlara bu durumlarda Vahhh Vahhh Vahhh! diyorum...